

— Мълчи! изрева Еминъ, Ти, Омаре, не знаешъ, що иска Богъ. И тѣ сж човѣци, иматъ душа, служатъ на държавата и хранятъ насъ. . .

Омаръ се ядоса.

— Никакво съжаление къмъ българитѣ, изсумтѣ той. Щомъ не даватъ пари, убивай ги! . . .

Еминъ се усмихна и почна кротко:

— Ти искашъ, Омаре, да не жалимъ българитѣ, Тѣ сж бѣдни, но работни хора. И какво правимъ ние съ тѣхъ? Въ разстояние на 10 години колко хора сме убили, колко сме разплакали, колко мъжи сме причинили на многобройни фамилии, колко пари сме ограбили? . . . И защо правимъ всичко това? . . .

Еминъ се разчувствува. Неговото сърдце се съживи. Съвестъта му сѣкашъ се пробуди. А той бѣ роденъ отъ родители християни. До 25-та си година здраво държеше бащината си вѣра. Сетне се потурчи и стана най-голъмъ християнски врагъ.

Омаръ изгледа изъ подъ вежди Емина и каза строго:

— Нѣма какво да мислишъ. Джамалъ бей иска да избиемъ цѣлото Вълково семейство и ние това трѣбва да сторимъ. Чувашъ! Неща азъ женски приказки. Малкото му дете е изгорено. Пратени сж хора да убиятъ Вълка и жена му.

Изведнажъ гората зашумѣ, чу се кучи лай. Една едра човѣшка фигура съ твърди крачки, като свѣткавица, съ тояга въ ржце изкогна отъ шубръка и извика: стойте злодеи!

Омаръ и Еминъ трепнаха, но като видѣха, че дошлиятъ е момче, безъ ножъ и пушка, а само съ тояга, успокоиха се и се вгледаха въ лицето на непознатия решителенъ младежъ.